

Иван Миланов Петров

Бунтът на роботите

Когато създадох първия хуманоиден робот, хората започнаха да се питат:

– Това е началото, но дали няма в даден момент да се разбунтуват? – тези въпроси бяха все още плахи и никой не им обръщаше особено внимание. След като прототипът на хуманоидния робот проведе от лично тестовете, започна масово производство. Тревожните въпроси изникнаха отново.

Хората започнаха да се питат:

– А дали в даден момент няма да станат повече от нас?

Роботите се увеличаваха, но и хората не стояха със скръстени ръце. Те организираха движения против тях, участваха в митинги, образуваха партии, плашеха децата си, че ако не слушат ще дойде лошият робот и ще ги вземе. Роботите се увеличаваха и колкото повече ставаха, толкова повече нарастваше неспокойствието у хората. Все по-често по минаващи работи се хвърляха яйца и домати, и все по-често бяха хулени. На някои не им издържаха нервите и ги нападнаха. Случваше се робот излязъл за покупки да не се завръща при господарите си. Въпреки че все по-често биваха унищожавани, роботите не се притесняваха от това, тъй като нямаха разум и не можеха да мислят. Те просто изпълняваха програмата, която им беше заложена.

Нещата продължаваха стария си ход, хората се страхуваха с всеки изминат ден от предстоящия бунт на машините, а всяка измината година те ставаха все по-съвършени и по-съвършени. Производителите бяха взели мерки унищожаването да не се повтаря повече и създадох защитна обвивка. През това време първото поколение деца, на които беше казвано, че роботите са зли и могат да ги откраднат, порасна. Учени от най-ранно детство, че на роботът не може да се има доверие, те толкова се страхуваха от механичните същества, че когато минаваше някое от тях, младите хора бягаха и се криеха в ъглите, докато то не отминеше. Това явление се наричаше роботофобия. Медите забелязаха това и прехвърлиха цялата вина на роботите. „Затова ли ГИ създадохме? За да се страхуват децата ни от тях?“ – питаха журналистите. Обикновените хора ставаха все по-уверени, че бунтът на роботите приближава. А те от своя страна ставаха все по-съвършени.

Създадох първия Изкуствен Интелект и го вградиха в робот, започнаха масово производство. Хората изпаднаха в истерия. Десетилетията недоверие и страх преливаха. Появяваха се пророци, които вещаеха края на света, хората се молеха за спасението на душите си, вестниците излизаха с все по-тревожни заглавия. Вече никой не се питаше дали, а

кога роботите ще въстанат. От своя страна, осъзнали своето съществуване и своя разум, роботите поискаха да се интегрират в човешкото общество като равноценни разумни същества и започнаха да се именуват хора, тъй като за тях бе въпрос на чест да се самоопределят и сравняват с други разумни същества. Хората видяха в това подлост и коварство. „Станаха умни и искат да ни надцакат“ – шушукаха си помежду си. На някой му изгърмяха бушоните и нападна робот. Изстреля цял пълнител в командния му център, а след това го доунищожи с камъни. Последваха го и други. Роботите не се съпротивляваха, защото за тях беше абсурдно да проявяват агресия. Те бяха разумни и знаеха, че насилието поражда насилие и ако отговорят положението може да стане по-тежко. Като разумни същества роботите се опитаха да се защитят, като използваха силата на аргументите, а не аргумента на силата, като по този начин се опитваха да покажат как трябва да се държи едно разумно същество. Това напълно убеди хората, че се крои нещо лошо срещу тях. Вече във всяка книжарница можеше да се намери литература във връзка със Световната Конспирация на Роботите. Хората спряха нападенията, но не се успокоиха. Те само се оттеглиха, за да се посъветват какво да правят по-нататък. Свикваха се спешни правителствени заседания. Армията се превеждаше в пълна бойна готовност. Хората знаеха, че трябва да бъдат готови. Правителствата обменяха трескаво информация и подготвяха, както съвместна защита, така и план за обща и изненадваща атака по целия свят, насочена срещу всички роботи. И докато роботите се опитваха да си обяснят неадекватното поведение на събратята им по разум, хората се готвеха за унищожението на роботите.

След няколко дни „Планът“ беше готов. Хората започнаха да чакат искрата, която да даде повод за изпълнението на плана. А можеха да намерят повод и в най-невинната постъпка. И искрата не закъсня. След дълги съвещания роботите написаха петиция, с която осъдиха всички престъпления към тях, тъй като не са извършили нищо лошо на хората, били са лоялни през дългата служба при човека и за напред ще продължават да му помагат, но вече като равни братя. Този текст беше разтълкуван от всички правителства като неопровержимо доказателство за бъдещия бунт на роботите, тъй като бидейки създадени от човека, те нямат право на равнопоставеност с него и „Планът“ беше приведен в действие моментално. На другата сутрин човечеството осъмна без нито един функциониращ робот. „Изпреварихме ги“ – възторжено пишеха вестниците. „Победихме“ – прегръщаха се хората. „Освободихме се“ – пискаха весело децата. Този ден беше наречен „Бунтът на роботите“, защото

всички бяха убедени, че ако не са били унищожени роботите, всеки момент са могли да нападнат. Този ден стана празник на човечеството и се празнуваше като победа на човешкия дух над механичните и омразни роботи. От този ден нататък на Земята няма роботи и човечеството живее по-спокойно. Поне до следващия враг. Въпреки че едва ли и той ще има голям шанс. Все пак нищо не може да победи човешката параноя. Дори и разумът.

КРАЙ

© Иван Миланов Петров

Източник: <http://bezmonitor.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/406>]